

giver Fotograferne for meget. Det har jeg lovet at udtale, og hermed har jeg opfyldt denne Pligt.

Trier: Hele Udvalget er jo enigt om, at Varigheden af Eneretten paa fotografiske Arbejder skal have en dobbelt Karakter, enten begrænses til 15 Aar eller strække sig over Frembringerens Levetid og 15 Aar derefter. Man har trukket Grænsen mellem disse to Bestemmelser saaledes, at de 15 Aar skulle gælde det offentliggjorte Fotografi, Levetiden plus 15 Aar det i Frembringerens Levetid ikke offentliggjorte Fotografi. Jeg er imidlertid kommen til at tænke paa, om der ikke var en fornøftig Anledning til at trække denne Grænse noget anderledes. Det har været mig paafaldende, at der er en enkelt Gruppe af Fotografier, der udsondrer sig fra de andre ved særlige Opgaver og særlige Egenskaber og særlige Krav til den, der skal frembringe dem, og det blev mig da et Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt at give saadanne Arbejder den længere Beskyttelse, uanset at de vare offentliggjorte i Frembringerens Levetid. Det er saadanne Fotografier, der have til Opgave at give et Billede af Kunstværker: Tegninger og hvad der er beslægtet dermed, Malerier og Billedhuggerarbejder. At jeg har ment at burde udelukke Bygninger, ligger i det praktiske Hensyn, at disse spille en ganske anderledes Rolle i det offentlige Liv og ganske anderledes vanskeligt kunne tages enkeltvis som Kunstværk for sig, uanset alle deres Omgivelser, end naar det gælder den fotografiske Gengivelse af andre Kunstværker, der stille Krav, ganske uimodsigelig tror jeg, udover det rent haandværksmæssige. Det viser sig, at Folk, der have syslet med disse Opgaver, have brugt Aaringer til forberedende Studier for at komme paa den rette Vej og kunne gennemføre en ulastelig fotografisk Gengivelse af Kunstværker. Tegninger og Malerier ville med Hensyn til Farvevirkning, Lysvirkning og Linievirkning kræve ganske særlige Hensyn til den fotografiske Gengivelse. Hvad Billedhuggerarbejder angaar, stille de selvfølgelig ogsaa ganske bestemte Fordringer, for at Forholdene ikke skulle fordrejes og forvrænges i Gengivelsen. Der er her et ganske begrænset Omraade, om hvilket man maa sige, at det stiller særlige Krav og derfor af den Grund ogsaa gør Fordring paa særlig Beskyttelse for den, der har gennemført et saadant Arbejde.

Den ærede Ordfører gjorde, saa vidt

jeg skønner, to Indvendinger imod denne Betragtning. Den ene var den, at der er intet andet Land, der saaledes udskiller en enkelt Art Fotografier fra Mængden. Men den ærede Ordfører anførte jo selv, at man Verden over havde været overmaade famlende med Hensyn til Ordningen af disse Forhold. Men det, at man ikke har haft Øje for den foreliggende Betragtning, kan være et Led i den almindelige Famlen, der har bevirket, at man ikke er naaet til et Fællesresultat. Det er muligt, at en Løsning af dette Spørgsmaal, naar den først var naaet i det lille Kulturland, kunde naa ud til den store Verden og blive accepteret af denne endnu efter en Løsning famlende store Verden. Det, at Tanken ikke er kommen frem andetsteds, forekommer mig altsaa under disse Forhold ikke at betyde saa overordentlig meget.

Den anden Indvending, den ærede Ordfører gjorde, var den, at det kunstneriske, der kunde være ved et saadant Fotografi, maatte bero paa de givne Omstændigheder i det enkelte Tilfælde, og at det ikke altid gennemførtes, saaledes som det var ønskeligt. Det er rigtigt nok, men det forekommer mig, at her maatte man tænke paa Opgaven, der stilles, og ikke paa Løsningen heraf, og Opgaven er, at man kommer Kunstværket saa nær som muligt gennem de Midler, der staa til Fotografens Raadighed. Konsekvensen af den Tankegang, den ærede Ordfører her fremsatte, vilde jo ogsaa være den, at man, hvad Kunstværker angaar, drog Grænsen mellem dem, der havde løst den kunstneriske Opgave, og dem, der ikke havde løst den, og at man ikke gav Frembringeren af det daarlige Maleri den Eneret over sit Maleri, som man gav Frembringeren af et godt Maleri. Men den Grænse er det ganske umuligt at trække blandt andet fordi Meningerne hos de forskellige Mennesker til de forskellige Tider ville være saa overordentlig vekslende og usikre, at man ikke kunde faa en fast Grænse. Den samme Betragtning, at det er Opgaven, der maa være afgørende for, hvad Krav man har paa Beskyttelse, forekommer mig derfor ganske naturligt at maatte overføres paa dette Omraade indenfor Fotografien. Praktiske Vanskeligheder til Hinder for, at en saadan Ordning kunde blive gennemført, tror jeg ikke, der er. Tegninger, Malerier og Billedhuggerarbejder ere saa bestemte Genstande, at man aldrig vilde kunne være i Tvivl om, hvad det er for et begrænset Omraade, man her havde at bevæge sig paa. Og hvad der i